

Tillvarons skevheter och glapp

Samtal med Kristian Berglund – Härke konstcentrums stipendiat 2019

– Livet är komplicerat, motsägelsefullt och förvirrat. Det är den bilden jag vill förmedla i min konst, berättar Kristian Berglund, medan vi försöker få fäste i iskorpan som bildats av gammal upptinad snö. Vi traskar runt bland granar och tallar i en klarnande morgonluft samtidigt som dimman ligger tät nere vid Storsjön. Kristian Berglund är rejält klädd i teddyfodrad fjällrävenjacka och rustik islandströja, men på fötterna har han ett par gröna Dr Martens skor som känns malplacerade i vinterterrängen. Först efteråt tänker jag att klädseln sammanfattar honom som person och konstnär förvånansvärt bra. Funktionsinriktad med stilmedvetna inslag, världsvan konstnär och samtidigt småbrukare på landsbygden. Kanske är det just den där friktionen som uppstår när två världar möts, men som inte riktigt passar in i varandra som juryn avser, när de i sin motivering nämner: "Det skira, poetiska bildspråket och de tekniska lösningarna fascinerar, men snart upptäcker man att något skaver".

Kristian Berglund är utbildad vid Konsthögskolan i Umeå och Valand. Sedan 12 år tillbaka är han boende och verksam i Svenshögen, Bohuslän. Med naturen runt husknuten är det nära till hands att relatera till den och mycket riktigt befinner sig Kristian Berglund ofta i gränslandet mellan natur och kultur. Men i ett samtal med en intendent på Göteborgs Konsthall framkommer det att han inte är särskilt naturintresserad. Det är mer naturen som begrepp och arena för människors ideologier och strävanden som gör honom nyfiken.

Kristian Berglund har många ingångar till sitt konstnärskap. Performance, video, foto, teknik och språk för att nämna några. Men det som kanske utmärker hans praktik mest är skulpturerna, som kan anta vitt skilda uttryck och gestaltningar. Inte sällan har de arkitektoniska former och rumsligheter. Gemensamt för många skulpturer är att det finns inbyggd teknik eller mekaniska delar så att ljud, ljus eller rörelse uppstår. En del skulle kanske lockas av att beskriva hans verk som konceptuella, men det är något Kristian Berglund värjer sig för.

– Jag har valt att kalla mina tredimensionella objekt för skulpturer istället för installationer, förklarar han.

– Jag jobbar inte konceptuellt eller teoretiskt, utan jag ägnar mig åt associativ gestaltning i form av skulpturer. Någonstans är jag tilltalad av en äldre konstsyn där varje verk är enskildheter, precis som mina är. Därför kallar jag det jag gör för skulpturer.

Det finns en precision i skulpturerna som avslöjar inte bara ett gott hantverk utan också en uttalad förmåga att konstruera. Precis som förhållandet till naturen är det inte konstruktionen i sig själv som upptar hans intresse.

– Det är processen och vad den står för, som väcker min nyfikenhet. Varför kan vi aldrig sluta bygga hus och möbler? Vad är det som driver oss att fortsätta bygga? Jag ser det som ett uttryck för den mänskliga kreativiteten och att den också har med modernitet och framsteg att göra.

– Jag är även intresserad av misslyckanden, fortsätter Kristian Berglund.

– Människan vill efterlikna naturen, men hon misslyckas nästan alltid med det. Naturen är oslagbar men människan bristfällig, därför uppstår ett glapp i försöken att rekonstruera naturen. När jag skulle bygga ormbunksbladen till skulpturen *Kryptogame*

VOLYM

fick jag göra en konstruktion som liknade ett brobygge för att det skulle hålla. I naturen växer ormbunkarna utan problem, men när jag försökte återskapa bladen blev det omständligt.

Trots att Kristian Berglund inte är konceptuellt lagd, förstår man att det finns ett intellektuellt resonemang i botten, även om idéerna kommer intuitivt. Med hjälp av sina konstruktioner och byggen förvandlas hans upplevelser av världen till något formmässigt konkret. Det obegripliga blir gripbart, men i det bekanta finns det ibland något tvetydigt som gör en osäker, som i till exempel *It Takes a Nation of Millions (to Hold Us Back)* där gigantiska maskrosfrön svävar fridfullt i luften, men vid närmare blick upptäcker man oroväckande detaljer.

– Jag försöker vara så tydlig jag kan för att visa hur förvirrande och motsägelsefull tillvaron kan vara, menar Kristian Berglund.

Det motsägelsefulla hittar jag på fler håll i Kristian Berglunds konst. Verket *Perfect Order, first rehearsal* består av konstgjorda maskrosor som placerats ut i en botanisk trädgård, vilket egentligen är en osannolik kombination. I mötet med "naturen" blir de konstruerade blommorna ett surrealistiskt inslag. Det artificiella intrycket förstärks ytterligare av att maskrosorna till och från reser på sig och faller ihop i en märklig och lite stel koreografi.

Bildningskomplex är titeln på ett annat verk, som förutom att vara en skulptur också är en arbetsplats i miniformat. Den ser ut som en slags möbel med inbyggt skrivbord, sittplats och förvaring. Kristian Berglund ställde upp sin skulptur på olika arbetsplatser i Sverige. På varje plats jobbade han i sin skulptur samtidigt som han intervjuade personalen med frågor om kunskap.

– Jag frågade vad är det du kan som ingen annan här känner till och vad skulle du vilja lära dig? berättar Kristian Berglund. Själv slås jag av att verket sätter fingret på vad arbetsliv innebär för många, när det finns en diskrepans mellan jobbet och de drömmar och talanger vi bär inom oss. Det är inte alla som har ett drömjobb.

Det mest personliga verket enligt Kristian Berglund är *A song about my three sons and myself (SKULL)*. Verket består av en yttre form som föreställer ett kranium. Genom de stora ögonhålorna kan man kika in och skymta två videos. I en av dem agerar konstnären själv, iklädd svart dräkt och huva. Han springer förvirrat omkring i en konsthall. Samtidigt kan man se i den andra videon, hur hans söner bevakar honom från ett kontrollrum. Här möts det motsägelsefulla igen i form av kontroll och förvirring.

Under samtalets gång med Härke konstcentrums stipendiat, växer bilden fram av ett komplext konstnärskap. När vi skiljs åt har dimman lättat nere vid sjön och den bleka decembersolen letar sig försiktigt fram. För några dagar sedan var landskapet klätt i vinterskrud, nu har isen lagt sig som en grå hinna över asfalt, grus och jord. De hastiga väderomslagen har blivit ett nytt normalläge och årstidsväxlingarna mindre tydliga. Det nya klimatet är priset vi får betala för människans strävanden efter att ständigt utvecklas. Kanske är det dags att låta "civilisationens begränsningar och naturens obevekliga kraft" träda fram precis som i Kristian Berglunds konst, för att vi ska förstå att vi inte längre kan fortsätta som vi gör.

Text och foto: Maria Ahlström

VOLYM

Volym 2019-12-16

Till Kristian Berglunds [webbsida](#).